

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 9516100121
Dátum vydania rozhodnutia: 05.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9516100121.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a členov senátu JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovaného G. N. a spol., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-3T/20/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 5. septembra 2018, o odvolaniach prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaných G. N., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Dávida Štefanku, advokáta v Bratislave, B. M., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Františka Poláka, advokáta v Bratislave a C. L., ktoré podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Romana Balca, advokáta v Bratislave proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. c) písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica

- u obžalovaného C. L. vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom dohľade,
- u obžalovaného G. N. vo výroku o treste prepadnutia majetku,
- u obžalovaného B. M. vo výroku o treste prepadnutia majetku.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec sa v r a c i a Špecializovanému trestnému súde, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016 boli obžalovaní G. N., B. M., C. L. uznaní za vinných

v bode 1/ rozsudku

obžalovaní G. N. a B. M. zo zločinu zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona

v bode 2/ rozsudku

obžalovaní G. N. a B. M. z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona

obžalovaný C. L. z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účastníctva ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona,

v bode 3/ rozsudku

obžalovaný C. L. z obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona, v znení zákona č. 300/2005 účinného do 31. decembra 2015

na tom skutkovom základe, že

1/ dlhodobo, od presne nezisteného času pred rokom 1998 a ešte aj počas roku 2011 na území Bratislavy a jej okolia pôsobila zločinecká skupina, ktorej členovia sa označovali ako „E.“ a konali koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov s cieľom získania najmä finančného prospechu zo spáchania týchto zločinov, kde dlhšiu dobu od presne nezisteného času pred rokom 1998 a minimálne ešte aj počas roku 2011 pôsobil na najvyššej riadiacej úrovni skupiny a skupinu riadil muž s prezývkou „L.“, ktorý zadával príkazy, koordinoval a usmerňoval jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí museli plniť ním dané pokyny a súčasne pod ním v zločineckej skupine na vyššom stupni hierarchie pôsobili ďalšie osoby, medzi ktoré patrili aj M. R., prezývaný „N.“ a G. R. prezývaný „A.“, pričom títo zadávali príkazy, koordinovali a usmerňovali ním podriadené nižšie časti hierarchie skupiny, kde pod M. R. pôsobili po dlhšie obdobie v skupine G. N., známy iným členom skupiny s prezývkou „G.“ a to od presne nezisteného času, najmenej od roku 1998 a najmenej do roku 2009 a B. M., známy iným členom skupiny pod prezývkou „B.“ alebo „H. B.“ a to najmenej od roku 2004 a najmenej do 24. marca 2011, pričom M. R. aj prostredníctvom G. N. riadil ďalších, jemu podriadených členov zločineckej skupiny a to H. A., W. U., L. L., B. M., A. H., G. A., a aj prostredníctvom nich riadili a koordinovali nižšie postavených členov skupiny a to najmä G. T., D. N., D. R., G. H., G. H., pričom G. N. a B. M. sa ako členovia zločineckej skupiny tzv. „E.“ zúčastnili v roku 2006 na spáchaní najmenej jedného obzvlášť závažného zločinu spáchaného členmi skupiny,

2/ po tom, ako spoločnosť H., s.r.o. IČO: XXXXXXXXXX so sídlom XXX XX L. č. XXX, okr. D. ako nájomca uzavrela v dobe od 22. novembra 2005 do 17. februára 2006 v Košiciach so spoločnosťou D. E., s.r.o., IČO. XXX XX XXX so sídlom L., D. D. č. XX ako prenajímateľom okrem iných aj leasingové zmluvy č. M M M M M na základe ktorých došlo k prenájmu nasledujúcich predmetov leasingu a to 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, ktoré boli v lehote uvedenej v leasingových zmluvách zverené spoločnosti H., s.r.o. k užívaniu a nájomca sa zaviazal splácať leasingové splátky za prenájom predmetov leasingu v rozsahu a intervaloch uvedených v jednotlivých leasingových zmluvách, pričom sa však od 9. februára 2006 nájomca dostal do omeškania,

riadne a včas neuhrádzal leasingové splátky, čím porušil zmluvné podmienky, preto prenajímateľ dňa 13. apríla 2006 od vyššie spomínaných leasingových zmlúv odstúpil a zároveň vyzval nájomcu na vrátenie predmetu leasingu, k čomu nedošlo aj napriek tomu, že výpoveď bola dňa 2. mája 2006 nájomcovi doručená, kde C. G., nar. XX. C. XXXX (zomrel XX. C. XXXX) sa v bližšie nezistenom čase pred dňom 31. mája 2006 kontaktoval na M. R., ako hierarchicky najvyššie postavenú osobu v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „E.“ a to za účelom, aby tento zariadil odvoz vyššie uvedených predmetov leasingu a ich predaj bez vedomia prenajímateľa, teda spoločnosti D. E., s.r.o., pričom s týmto návrhom boli oboznámení aj G. N. a L. L. ako hierarchicky nižšie postavené osoby v zločineckej skupine, na čo M. R. poveril G. N., aby tento zabezpečil vykonanie odvozu predmetov leasingu bez vedomia prenajímateľa, a preto následne G. N. kontaktoval s vedomím M. R., G. R., ako ďalšieho z vyššie postavených členov zločineckej skupiny s tým, že tohto požiadal o pomoc pri zabezpečovaní odvozu, pričom o tejto požiadavke bol tiež informovaný aj A. A., rovnako člen zločineckej skupiny, kde následne G. R. oslovil C. L., ktorý zabezpečil M. T., G. T., K. G. a B. W. ako vodičov a zároveň po vykonaní odvozu a oslovení G. R. zabezpečil aj nelegálny predaj predmetov leasingu a súčasne G. N. oslovil B. M., taktiež člena tej istej zločineckej skupiny s účasťou na odvoze predmetov leasingu, pričom dňa 31. mája 2006 v bližšie nezistenom čase došli nebohý C. G. (zomrel XX. C. XXXX), G. N., B. M., L. L., ako aj G. R., C. L. a A. A. s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami do areálu spoločnosti CD F., s.r.o. v G. R., v ktorom boli vyššie opísané predmety leasingu odparkované a potom, čo im boli predmety leasingu sprístupnené presne nezistenou osobou, boli tieto odvezené a to okrem iných G. N., B. M. a C. L. a to do priestorov, ktoré užíval C. L. na L. ulici vo H. R., pričom G. R. a M. R. si ponechali presne nezistenú časť peňazí získaných z nelegálneho predaja predmetov leasingu a súčasne za účasť na veci, následne ďalej dostali minimálne A. A. od G. R. a L. L. od M. R. finančnú odmenu v presne neustálenej výške a súčasne svojím konaním nebohý C. G., M. R., G. R., G. N., B. M., L. L., C. L. a A. A. spôsobili spoločnosti D. E., s.r.o. škodu veľkého rozsahu, vyčíslenú znaleckým posudkom znalca Ing. Júliusa Šuhajdu č. 4/2007 zo dňa 16. júna 2007 vo výške 29 255 516, 67,- Sk (971 105, 25 eur),

3/ po tom, čo boli z areálu spoločnosti V. F., s.r.o. v G. R. dňa 31. mája 2006 odvezené predmety leasingu patriace prenajímateľovi spoločnosti D. E., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX so sídlom XXX XX L., D. D. č. XX, čím došlo k ich odcudzeniu a to 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX., 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m. Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks Volvo W XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX, 1 ks Volvo W XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XX XXX, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX okrem iných osôb aj G. N., B. M. a C. L. a to do priestorov, ktoré užíval C. L. na L. ulici vo H. R., kde boli dňa 21. januára nájdené 1 ks Volvo W XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX a 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXXX. s už pozmenenými VIN, ktoré mali cenu v čase ich odcudzenia 5 170 442,90,-Sk (171 627, 30 eur) a ktoré po ich odvoze z areálu spoločnosti V. F., s.r.o. v G. R. od 31. mája 2006 až do ich nájdenia dňa 21. januára 2010 u seba uchovával, držal a ich súčasne užíval pri svojej zárobkovej činnosti C. L. a to v prípade jedného z nájdených ťahačov návesov ako odmena za svoju účasť na skutku.

Za to bol obžalovanému G. N. podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest prepadnutia majetku.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Obžalovanému B. M. podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Obžalovanému C. L. podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona v znení zákona č. 300/2005 Z.z. účinného do 31. decembra 2015, s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) , § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému súd uložil aj trest prepadnutia majetku.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému C. L. uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 1T/207/2015 z 8. marca 2016 podľa § 276 ods. 3 Trestného zákona vo výmere 3 roky s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov ako aj výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 3T/44/2016 z 1. marca 2016 podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 1 (jeden) rok s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú D. E., spol. s r. o. D. D.i XX, XXX XX L., IČO: XX XXX XXX odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

II.

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku obžalovaných G. U. a G. K. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 15/16/1000-17 pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona pre skutok, že

- potom , ako spoločnosť H., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX so sídlom XXX XX L. č. XXX, okr. D. ako nájomca, uzavrela v dobe od 22. novembra 2005 do 17. februára 2006 v Košiciach so spoločnosťou D. E., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX so sídlom XXX XX, L., D. D. č. XX ako prenajímateľom okrem iných aj leasingové zmluvy č. M M M M M na základe ktorých došlo k prenájmu nasledujúcich predmetov leasingu a to 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business

Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1ks Volvo W XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX., 1ks Volvo W XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX, 1ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. XXXXX, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX, ktoré boli v lehote uvedenej v leasingových zmluvách zverené spoločnosti H., s.r.o. k užívaniu a nájomca sa zaviazal splácať leasingové splátky za prenájom predmetov leasingu v rozsahu a intervaloch uvedených v jednotlivých leasingových zmluvách, pričom sa však od 9. februára 2006 nájomca dostal do omeškania, riadne a včas neuhrádzal leasingové splátky, čím porušil zmluvné podmienky, preto prenajímateľ dňa 13. apríla 2006 od vyššie spomínaných leasingových zmlúv odstúpil a zároveň vyzval nájomcu na vrátenie predmetu leasingu, k čomu nedošlo aj napriek tomu, že výpoveď bola dňa 2. mája 2006 nájomcovi doručená, kde C. G., nar. XX. C. XXXX (zomrel XX. C. XXXX) sa v bližšie nezistenom čase pred dňom 31. mája 2006 kontaktoval na M. R., ako hierarchicky najvyššie postavenú osobu v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „E.“ a to za účelom, aby tento zariadil odvoz vyššie uvedených predmetov leasingu a ich predaj bez vedomia prenajímateľa, teda spoločnosti D. E., s.r.o., pričom s týmto návrhom boli oboznámení aj G. N. a L. L., ako hierarchicky nižšie postavené osoby v zločineckej skupine, na čo M. R. poveril G. N., aby tento zabezpečil vykonanie odvozu predmetov leasingu bez vedomia prenajímateľa a preto následne G. N. kontaktoval s vedomím M. R., G. R. ako ďalšieho z vyššie postavených členov zločineckej skupiny s tým, že tohto požiadal o pomoc pri zabezpečení odvozu, pričom o tejto požiadavke bol tiež informovaný aj A. A., rovnako člen zločineckej skupiny, kde následne G. R. oslovil C. L., ktorý zabezpečil doposiaľ nestotožnené osoby ako vodičov a zároveň po vykonaní odvozu a oslovení G. R. zabezpečil aj nelegálny predaj predmetov leasingu a súčasne G. N. oslovil B. M., taktiež člena tej istej zločineckej skupiny s účasťou na odvoze predmetov leasingu, pričom dňa 31. mája 2006 v bližšie nezistenom čase došli nebohý C. G. (zomrel XX. C. XXXX), G. N., B. M., L. L. ako aj G. R., C. L. a A. A. s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami do areálu spoločnosti V. F., s.r.o. v G. R., v ktorom boli vyššie opísané predmety leasingu odparkované a potom, čo im boli predmety leasingu sprístupnené G. U. a G. K., boli tieto odvezené a to okrem iných G. N., B. M. a C. L. a to do priestorov, ktoré užíval C. L. na L. ulici vo H. R., kde boli dňa 21. januára 2010 nájdené 1 ks Volvo FH XX XXX PS Flachdach plochá strecha Pema č. XXXXX a 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. XXXXX s už pozmenenými VIN, ktoré mali cenu v čase ich odcudzenia 5 170 442,90 Sk (171 627, 30 eur) a ktoré po ich odvoze z areálu spoločnosti V. F., s.r.o. v G. R. od 31. mája 2006 u seba uchovával, držal a ich súčasne užíval pri svojej zárobkovej činnosti C. L. a to v prípade jedného z nájdených ťahačov návesov ako odmenu za svoju účasť na skutku, pričom G. R. a M. R. si ponechali presne nezistenú časť peňazí získaných z nelegálneho predaja predmetov leasingu a súčasne za účasť na veci, následne ďalej dostali minimálne A. A. od G. R. a L. L. od M. R. finančnú odmenu v presne neustálenej výške a súčasne svojim konaním nebohý C. G., M. R., G. R., G. N., B. M., L. L., C. L. a A. A. za pomoci G. U. a G. K. spôsobili spoločnosti D. E., s.r.o. škodu veľkého rozsahu vyčíslenú znaleckým posudkom znalca Ing. Júliusa Šuhajdu č. 4/2007 zo dňa 16. júna 2007 vo výške 29 255 516, 67 Sk (971 105,25 eur), lebo nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní G. U. a G. K..

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) v označenej veci písomným podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) 4. júla 2017 podal proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016 odvolanie vo vzťahu k obžalovaným G. N. a B. M. v ich neprospech proti výroku o treste, pretože ho považoval za mierny. Zároveň sa vzdal práva na podanie odvolania vo vzťahu k obžalovanému C. L. vo všetkých výrokoch.

Prokurátor 19. septembra 2017 podľa § 312 ods. 2 Trestného poriadku výslovne vzal späť odvolanie vo vzťahu k obžalovaným G. N. a B. M., ktoré bolo podané písomne 3. júla 2017 v ich neprospech proti výroku o treste.

Prokurátor ihneď po vyhlásení rozsudku podal odvolanie v neprospech obžalovaných G. U. a G. K., ktorí boli spod obžaloby oslobodení podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Odvolanie písomne odôvodnil v podaní doručenom špecializovanému trestnému súdu 20. septembra 2017. Prokurátor vo vzťahu k týmto obžalovaným považuje vykonané dokazovanie za komplexné. Výhodnotenie dôkazného stavu však nepovažuje za správne, pretože súd skonštatoval pochybnosti o spôsobe konania obžalovaných a teda nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázané ich konkrétne konanie, ktorým sprístupnili predmety leasingu.

Z výpovede svedka G. T. jednoznačne vyplýva, že v deň odvozu predmetov leasingu - ťahačov a návesov používaných spoločnosťou H., s.r.o. z areálu V. F., s.r.o., boli práve obžalovaní G. U., G. K. a nebohý C. G.. Svedok G. T. síce nevidel presne konanie uvedených obžalovaných, avšak uviedol, že sa hrabali v nejakom červenom kufri, a že nevedeli naštartovať niektorý z ťahačov, preto im poskytoval nabíjačku. Z toho vyplýva, že obžalovaní G. U. a G. K. sa aktívne podieľali na naštartovaní predmetov leasingu, ktoré boli potom odvezené. Podľa názoru prokurátora je nepochybné z vykonaného dokazovania, že obžalovaní G. N., B. M. a C. L. (ktorý sa priznal), s ostatnými osobami, ktoré mali odviezť predmety leasingu prišli do areálu V. F., s.r.o. a tam dostali kľúče od ťahačov. Pokiaľ vypovedal svedok L. L. (v prípravnom konaní, pretože po podaní obžaloby zomrel) tak uvádzal, že do areálu ich priviedol už nebohý C. G.. Obžalovaní G. U. a G. K. nepopreli, že sa poznali s nebohým C. G.. Svedok L. G. tak isto uviedol, že ho pozná, ale že v čase pred odvozom predmetov leasingu mali veľmi blízke vzťahy práve C. G. a obžalovaný U.. Pokiaľ súd vyhodnotil, že v čase odvozu kamiónov (31. mája 2006) bol majiteľom spoločnosti H., s.r.o. svedok L. G. a že obžalovaný U. už so spoločnosťou nemal nič spoločné, je potrebné uviesť, že k prevodu spoločnosti H., s.r.o. na L. G. došlo dňa 18. mája 2006, teda veľmi krátko pred odvozom predmetov leasingu, za veľmi pochybných okolností popísaných svedkom L. G. na osobu G. G., pričom údaje k tejto osobe mal zabezpečiť obžalovaný G. U.. Z dokazovania vyplynulo, že išlo o zneužitie osobných údajov G. G., ktorému bol v minulosti odcudzený jeho občiansky preukaz. G. U. mal blízky vzťah k C. G., ktorý prišiel s nápadom ku L. L. a obžalovanému G. N. s ponukou odvozu predmetov leasingu s možnosťou zisku. V deň odvozu predmetov leasingu z areálu V. F., s.r.o. boli prítomní práve obžalovaní G. U. a G. K. a nebol tam svedok L. G.. Pokiaľ už obžalovaný G. U. nebol majiteľom spoločnosti H., s.r.o., z akého dôvodu bol v areáli V. F., s.r.o. pri odvoze predmetov leasingu spoločnosti H., s.r.o.. Ani obžalovaný K. tam nemal čo robiť. Svedok G. T. vypovedal, že pomáhal obžalovanému G. K. kontrolovať ťahače s tým, že svedok L. G. sa mal vyjadriť, že budú odvezené späť do leasingovej spoločnosti, pričom následne mal odovzdať obžalovaný G. K. kľúče svedkovi L. G.. Jeho výpovede však boli v prípravnom konaní pochybné ohľadom odovzdania kľúčov, nebol si istý u koho kľúče ostali. Svedok L. G. v deň odvozu predmetov leasingu nemal kľúče od ťahačov, nebol tam, tieto mal obžalovaný G. K., ktorý tam v deň odvozu predmetov leasingu bol. Logicky je možné uzavrieť, že jediným dôvodom prítomnosti obžalovaných G. U. a G. K. v areáli V. F., s.r.o. v deň odvozu predmetov leasingu bolo to, že odovzdali kľúče od ťahačov obžalovanému N., aby boli predmety leasingu odcudzené.

Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zároveň navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016 podal odvolanie obžalovaný G. N., ktoré zahlásil priamo pri jeho vyhlásení. Písomné odvolanie doručil špecializovanému trestnému súdu 17. júla 2017 spolu aj so sťažnosťou proti uzneseniu o zaistení majetku. Odvolanie podal proti všetkým výrokom rozsudku aj proti celému konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Obžalovaný v odvolaní uviedol, že skutku, za ktorý bol odsúdený sa nedopustil a cíti sa byť nevinný. Odvolanie podal hlavne pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo aj preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými

okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Rozpory sú vo všetkých výpovediach. Usvedčujúcim dôkazom sú jedine výpovede spolupracujúcich svedkov a aj to sa v podstatných bodoch odlišujú. Súd neodstraňoval rozpory vo výpovediach - spolupracujúcich svedkov. Napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, Ústava Slovenskej republiky ako aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru obžalovaného v danom prípade rozhodoval špecializovaný trestný súd, ktorý je vo veci zaujatý, a ktorého sudcovia mali byť z prejednávania veci vylúčení. Bola porušená zásada prezumpcie neviny obžalovaného. Súd nevykonal dôležité dôkazy navrhnuté obhajobou. Uložený trest je neprimeraný. Obžalovaný žije usporiadaným životom, od spáchaného skutku uplynulo viac než 10 rokov.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 9. októbra 2017 obžalovaný odvolanie doplnil.

K skutku č.1/ obžalovaný uviedol, že nikdy nepopieral, že pozná M. R., nakoľko s ním má príbuzenský vzťah, ale odmieta tvrdenie, že by bol členom akejkoľvek zločineckej skupiny. Čo sa týka skutku krádeže (bod č. 2), v tomto bode sú výrazné rozpory vo výpovediach spolupracujúcich svedkov. Všetci títo svedkovia sú, alebo boli vo výkone trestu pre niektorý z trestných činov spáchaných ako členovia zločineckej skupiny resp. v ich spojitosti. Svedok R. na jednej strane hovorí, že obžalovaný patril do zločineckej skupiny a bol odmeňovaný, ale na druhej strane uvádza, že nikdy túto skutočnosť nevidel (výsluch na hlavnom pojednávaní 24. apríla 2017, str. 12). E. A. A. popísal už známou štruktúru zločineckej skupiny z médií. Uviedol, že obžalovaného N. nikdy nevidel preberať výplaty. Svedok W. U. uviedol, že obžalovaný N. mal byť pravá ruka M. R., ale vzápätí dodal, že bol ženatý s jeho nevlastnou dcérou (výsluch na hlavnom pojednávaní 24. apríla 2017, str. 20). M. R. na hlavnom pojednávaní uviedol, že táto nová vlna nepáchala trestnú činnosť (str. 23). Svedok C. R. vo svojej výpovedi potvrdil, že z týchto dvoch osôb - obžalovaného N. a M. (str. 28) na súpise výplat nemal.

Obžalovaný ďalej poukázal na odôvodnenie rozhodnutia (str. 62 - 63), z ktorého je zrejmé, že súd právny záver o existencii zločineckej skupiny predpokladá, pričom sa opiera o existujúce rozsudky vo vzťahu k iným obžalovaným. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo 6. februára 2017, sp. zn. 4To 6/2016 a judikatúru ESLP - Stavropoulos proti Grécku, rozsudok z 27. septembra 2007 č. 35522/04, § 39; rozsudok Atanasov proti Bulharsku z 3. marca 2009, č. 20309/02.

K bodu 2/ rozsudku obžalovaný cituje § 212 Trestného zákona. Okrem iného uvádza, že existovala Dohoda o splátkovom kalendári medzi D. E. a spoločnosťou H. (č.l. 488, zv. č. 2), z ktorej vyplýva, že pokiaľ sa do konca mája 2006 zaplatí 1 milión Sk, tak si môžu vozidlá naďalej ponechať. Teda do 31. mája 2006 do 23:59 hod. boli vozidlá oprávnené v držbe spoločnosti H.. Išlo by teda o legálny prevoz vozidiel. V tejto súvislosti poukázal na § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Podľa názoru obžalovaného v rámci konania nebola spoľahlivo preukázaná výška škody, nakoľko nebola jednoznačne určená cena vozidiel. Znalec Ing. Július Šuhajda vôbec nemal možnosť vykonať obhliadku motorových vozidiel, nemal k dispozícii potrebné údaje, napr. stav tachometra. Hodnotu teda stanovil odhadom (str. 52 - 53 rozsudku). V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na rozhodnutie R 53/1978. Určenie minimálnej výšky škody korešponduje aj so zásadou in dubio pro reo. Okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, musí byť v zmysle § 120 ods. 3 Trestného poriadku (teraz § 163 ods. 3) vyjadrená v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku (R 24/2004).

V rámci dokazovania vzniklo veľa rozporov týkajúcich sa počtu údajne ukradnutých vozidiel, skutočností, či malo dôjsť ku krádeži kamiónov alebo aj ťahačov, dokonca k rozporu, či sa skutok mal stať v jeden deň alebo v dvoch dňoch (svedok R., A. A., W. U.). Nikto so svedkov si nespomenul, že by niektorý nadriadený celú akciu prikázal členom skupiny (str. 72 rozsudku). Postup súdu potom obžalovaný hodnotil ako arbitrárny. Podľa názoru obžalovaného vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Objektívna stránka absentuje úplne. V danom prípade, osoby, ktoré usvedčujú obžalovaného sú tzv. kajúcnikmi. Vysvetlenie rozporov prvostupňovým súdom vo výpovediach týchto svedkov plynutím času od skutku, že sú prirodzenou vlastnosťou človeka, lebo časom zabúda a tým, že spolupracujúce osoby

boli prítomné pri podobných skutkoch a môžu sa v určitých bodoch líšiť, opraviť alebo myliť, nie je možné akceptovať. Nie je prijateľné uzavrieť, že ich výpovede sú pravdivé a logické a zároveň pripustiť ich omyl v skutkových tvrdeniach. Naproti tomu prvostupňový súd nevzal do úvahy výpovede, ktoré sú na prospech obžalovaných (napr. výpoveď M. R.), čo je de facto porušením zásady rovnosti zbraní. Vo väčšine trestných vecí spolupracujúcich svedkov, ktorí boli obžalovanými v iných konaniach konal a rozhodoval ten istý senát 3T v zložení JUDr. Ján Giertli, JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Jozef Šutka. Tento senát už nemohol byť nestranný (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4To/6/2016). Obžalovaný ďalej uviedol, že súd nevykonával dôležité dôkazy navrhované obhajobou. Nebol vypočutý pred súdom poškodený D. E.. Jeho výsluch bol vykonaný ešte pred vznesením obvinenia, preto mu obžalovaný nemohol klásť otázky. Podľa názoru obžalovaného rozsudok aj napriek jeho obsiahlosti, je postihnutý rôznymi vadami vyššie uvedenými, odôvodnenie nie je presvedčivé a rozsudok je nepreskúmateľný.

Obžalovaný namietal aj výšku uloženého trestu (13 rokov) s poukazom na dĺžku konania.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie resp. aby vec postúpil na iný súd alebo, aby ho spod obžaloby oslobodil. Zároveň žiadal o zrušenie uznesenia o zaistení majetku, nakoľko je nezákonné.

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie obžalovaný B. M. priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré podaním doručeným prvostupňovému súdu 6. decembra 2017, písomne prostredníctvom obhajcu odôvodnil.

K skutku pod bodom 1/ obžalovaný uviedol, že nebol členom zločineckej skupiny E.. M. R. robil vodiča a bol konateľom v jeho spoločnosti M., ktorým je dodnes. Od tejto spoločnosti dostával riadny plat a občas nejaké peniaze za prácu vodiča. Prvostupňový súd odôvodnenie, že obžalovaný bol členom zločineckej skupiny oprel o výpovede L. L., W. U., G. T., G. A. a D. R.. Ani jedna z týchto osôb však nevypravovala nič konkrétne o žiadnej trestnej činnosti obžalovaného. Potvrdzovali len to, že M. videli často v blízkosti M. R.. Niektorí svedkovia sú trestne stíhaní a ich motiváciou môže byť dôvod zapáčiť sa orgánom činným v trestnom konaní („OČTK“) a súdu pri následnej možnosti ich podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Výpovede týchto osôb sú však zmätočné a žiadny relevantný dôkaz alebo nestranný bezúhonný svedok ich nepotvrduje. Obžalovaný B. M. doposiaľ nefiguroval a ani nefiguruje pri vyšetrovaní veľmi rozsiahlej trestnej činnosti skupiny E.. Je len málo pravdepodobné, že za také dlhé obdobie, za ktoré sa obžalovaný pohyboval v blízkosti M. R. by sa nebola preukázala jeho konkrétna trestná činnosť, ak by sa jej bol dopustil. Preto pôsobenie obžalovaného v blízkosti M. R., ako jeho vodiča, nemožno automaticky považovať za členstvo v zločineckej skupine.

K skutku pod bodom 2/ obžalovaný poukázal na výsluch obžalovaného L., ktorý uviedol, že obžalovaného M. nevidel pri odvoze kamiónov z objektu v G. R.. Pri spočítaní vodičov a kamiónov je obžalovaný M. navyše. Svedok U. L. potvrdil, že mu boli do objektu vo H. G. privezené tri kamióny, tak ako to uviedol obžalovaný. Konštatovanie súdu, že výpovedi B. M. neuveril je v rozpore so zásadou in dubio pro reo, ako aj v rozpore s vykonaným dokazovaním. Súd prvého stupňa všetky výpovede, ktoré sú v prospech obžalovaného vyhodnotil z dôvodu uplynutia dlhého časového obdobia a stratou pamäťovej stopy. Ak by bol aj obžalovaný M. i jeden z predmetných kamiónov previezol, ničím nie je preukázaná jeho vedomosť o tom, že uvedené kamióny sú predmetom trestnej činnosti. Medzi vodičmi kamiónov a obžalovaným potom nie je žiadny rozdiel.

Podľa názoru obžalovaného súd prvého stupňa v odsudzujúcom rozsudku vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a zistené dôkazy vyhodnotil vyslovene v neprospech obžalovaného. Obžalovaný B. M. navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený, nakoľko sa skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu nedopustil.

Obžalovaný C. L. podal prostredníctvom obhajcu písomné odvolanie iba proti výroku o treste, doručené

prvostupňovému súdu 14. júla 2017.

Odvolanie doplnil podaním doručeným najvyššiemu súdu 3. septembra 2018 označeným ako záverečná reč. Podľa obžalovaného už prípravné konanie nebolo postupom vyšetrovateľa vykonané účelne a zákonným spôsobom. Poukázal na porušenie jeho práv, nezákonný spôsob vykonávania výsluchov. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. apríla 2011, sp. zn. 6Tdo 30/2010, ktoré konštatuje, že i operatívne úkony musia byť vykonané v súlade so zákonom. Napriek tomu obžalovaný urobil pred súdom vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Obžalovaný sa neodvolal proti výroku o vine, ale odvolal sa iba proti výroku o treste. Výrokom o treste bol porušený zákon v jeho neprospech, nakoľko súd nebral do úvahy okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, nedošlo k trvalým následkom, od spáchania skutku uplynula neprimeraná dlhá doba. Obžalovaný má za to, že bol porušený čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote. Uvedené má za následok zmiernenie uloženého trestu (rozhodnutie Eckle vs. Nemecká spolková republika z 15. júla 1982, Morby vs. Luxemburg z 1. marca 2003, Memeleau vs. Cyprus z 12. júna 2008, Kyrao vs. Ukrajina z 12. januára 2012, Dimitreu Vasileu vs. Bulharsko z 10. apríla 2012, Jusuf vs. Grécko z 10. januára 2012).

Na základe uvedeného obžalovaný C. L. navrhol, aby odvolací súd časť výroku o treste zmenil tak, že mu uloží úhrnný trest odňatia slobody vo výmere kratšej ako 5 rokov a 6 mesiacov.

Obžalovaný G. N. sa písomne dňa 11. januára 2018 vyjadril k odvolaniu podanému obžalovaným B. M.. S uvedeným odvolaním vyslovil súhlas.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný G. U. prostredníctvom obhajkyne 23. októbra 2017. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a dôvodný ako i konanie, ktoré rozsudku predchádzalo. V priebehu hlavného pojednávania sa nepreukázalo, že skutok pod bodom 2/ spáchal obžalovaný U.. Nepreukázalo sa ani to, že by pri spáchaní skutku niekomu poskytol pomoc. Celé trestné stíhanie bolo postavené na výpovediach neveryhodných svedkov G. T. a L. G., ktorí nevedeli jednoznačne potvrdiť, že obžalovaný mal niečo spoločné s odcudzením kamiónov.

Podľa názoru obžalovaného nedôveryhodnosť osoby G. T. je preukázaná nasledovnými skutočnosťami:

- Žiaden priamy svedok vypočutý v priebehu hlavného pojednávania (napr. A. A., W. U.) nemenovali obžalovaného G. U., neznačili ho a nepoznali na hlavnom pojednávaní ako osobu, ktorá by bola tam v čase spáchania skutku prítomná.
- Svedok G. T. sa na hlavnom pojednávaní nedokázal vyjadriť akým spôsobom mal obžalovaný U. napomáhať pri odvoze kamiónov. Súčasne nevedel uviesť, kto odovzdával štartovacie káble, alebo kľúče od predmetných vozidiel.
- Svedok L. G. uviedol, že kompletnú komunikáciu s leasingovou spoločnosťou D. E. s.r.o uskutočňoval výlučne on sám. Svedok L. G. označuje G. U. ako osobu, ktorá mala mať niečo spoločné s odvozom kamiónov čisto iba na základe informácie od G. T., t. j. na základe sprostredkovanej informácie.
- Rozpory vo výpovediach. Každý svedok reprodukoval priebeh skutku iným spôsobom, pričom obsahom sa rozchádzajú v zásadných skutočnostiach. Napr. počet a farba odcudzených kamiónov, priebeh odvozu kamiónov naraz alebo na viackrát, štartovanie cez štartovacie káble alebo bez nich. Svedok T. uvádzal, že videl štartovanie cez štartovacie káble, ale súčasne uviedol, že tejto činnosti nevenoval pozornosť, lebo mal robotu v dielni. Svedok A. uviedol, že na osobu obžalovaného U. si v deň odvozu kamiónov nepamätá.
- Svedok L. G. je človek, ktorý v minulosti už bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za trestný čin týkajúci sa leasingových podvodov, a ktorý bol tiež treste stíhaný pre trestný čin krivého obvinenia voči osobe obžalovaného G. U..
- Pokiaľ prokurátor poukazoval na blízky vzťah obžalovaného U. s nebohým C. G., obaja sa poznali, ale skutočnosti, ktoré uviedol prokurátor vychádzajú len z jeho dedukcie postavenej na domnienkach.
- Na základe uvedeného obžalovaný G. U. odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a navrhuje ho

podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaných sú prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), boli podané oprávnenými osobami (§ 307 ods. 1 písm. a, písm. b) Trestného poriadku). Odvolania boli podané včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Zároveň najvyšší súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné vo vzťahu k uloženým trestom.

Odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietne odvolanie, ak je v celom rozsahu nedôvodné. Pri čiastočnej dôvodnosti odvolania zruší dôvodne napadnutú časť (výrok alebo výroky) rozsudku a nedôvodne napadnutý výrok ponechá nedotknutý; vždy však zruší výrokom o vine podložené výroky v prípade uvedenom v § 321 ods. 2 veta druhá a ods. 3 Trestného poriadku (ex lege).

Ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Trestného poriadku), zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd v súlade so zásadou bezprostrednosti, pri prieskume dôkazno-hodnotiacich úvah súdu prvého stupňa ponechal závery v odsudzujúcej časti rozsudku (bod I.) nedotknuté, lebo im nemohol vytknúť vecnú neopodstatnenosť alebo nevyrovnanie sa s relevantnými okolnosťami.

Konanie na súde prvého stupňa netrpelo procesnými chybami, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia, okrem rozhodnutia o treste prepadnutia majetku u obžalovaných N. a M. a zrušenia celého výroku o treste u obžalovaného L.. To bolo dôvodom na čiastočné zrušenie rozsudku. Ostatné výroky odvolací súd ponechal bez zmeny.

Pokiaľ ide o výsledok odvolacieho konania, odvolací súd odôvodní zmeny, ku ktorým došlo oproti napadnutému rozsudku a ktoré sú uvedené vo výroku tohto rozsudku. Pokiaľ ide o odvolacie námietky, úlohou odvolacieho súdu je na tieto námietky odpovedať, ak sú pre rozhodnutie relevantné (významné) a ak je riešená otázka aspoň sčasti sporná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pokiaľ ide o skutkový stav, súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaných podaná, vrátane preverenia ich obhajobných tvrdení. V týchto smeroch súd prvého stupňa dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktoré mu z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť. Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na podrobne rozvedené dôvody v rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Na takomto základe potom súd prvého stupňa vyvodil z dôkazov o podstate súdených činov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval.

Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú

pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V tejto súvislosti obžalovanými prednesené obhajobné tvrdenia tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred špecializovaným trestným súdom boli jednoznačne vyvrátené vo všetkých smeroch, ktoré obžalovaní považovali za sporné.

Obžalovaní G. N. a B. M. v podstate popierali, že boli členmi akejkoľvek zločineckej skupiny, nespáchali žiadny trestný čin a nemali príjmy z trestnej činnosti. Obžalovaný G. N. podnikal. S M. R. bol v príbuzenskom pomere. Obžalovaný M. len vozil M. R..

Z napadnutého rozsudku v jeho odsudzujúcej časti vyplýva, že medzi skutkami uvedenými v bode 1 až 3 existuje tzv. súvisť, ktorej základom je existencia a činnosť zločineckej skupiny uvedenej v bode 1/ s určitým zameraním, ktoré konštatoval špecializovaný trestný súd. Súd prvého stupňa zároveň potvrdil existenciu zločineckej skupiny tzv. E. viacerými právoplatnými rozhodnutiami súdov (str. 62 - 63 rozsudku). Podľa názoru obžalovaného N. zo strany súdu prvého stupňa ide o prezumpovanie určitej negatívnej skutočnosti, ktorá má značný vplyv na celkovú nestrannosť súdu.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Je potrebné podotknúť, že prakticky všetci vypočutí svedkovia potvrdili, že skupina E. existovala najmenej od času, ktorý bol ustálený v obžalobe. Mala výrazne vyprofilovanú štruktúru s osobou, ktorá stála na jej čele, so skupinou osôb, ktoré šéfovi skupiny A. M. poskytovali najmä ochranu, a tiež niekoľko podskupín, najmä bratislavskú, seneckú a záhorácku, na čele ktorých boli tiež jednotliví šéfovia, napr. M. R., D. T. a po ňom G. R., B. V. a po ňom N. H. a D. G.. Jednotliví členovia mali svoje postavenie a úlohy. Bolo presne určené, kto dostáva tzv. výplatu, ako sa odvádzajú príjmy z trestnej činnosti, ako sa majú správať členovia skupiny v prípade odhalenia, atď. Skupina fungovala dlhodobo a aktívne.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že jednu vetvu zločineckej skupiny E. riadil M. R. (bratislavskú časť) a práve do tejto vetvy patrili aj obžalovaní G. N. a B. M.. Obžalovaných z členstva v zločineckej skupine usvedčujú výpovede svedkov, bývalých členov tejto zločineckej skupiny, najmä L. L., W. U., G. T., G. A., D. R., G. R., A. A., G. R., C. R.. Hlavne svedok R. podrobne na hlavnom pojednávaní 24. apríla 2017 (č.l. 4725) opísal činnosť zločineckej skupiny a spôsob odmeňovania. E. A. na tomto hlavnom pojednávaní (č. l. 4729) uviedol, že G. N. bol pod M. R. členom skupiny cca od roku 2009, potom sa pohádali kvôli peniazom a M. R. ho vyhodil. G. N. bol na výplatných papieroch. Svedok C. R. okrem iného uviedol, že existoval súpis osôb, ktoré výplatu dostávali, ale v čase zadržania súpis zmizol. Svedok W. U. usvedčil obžalovaných G. N. a B. M. z členstva v zločineckej skupine ako aj z toho, že obaja dostávali ako členovia skupiny výplatu. Svedok G. T. opísal ako sa nakladalo so ziskom pochádzajúcim z násilnej a ekonomickej trestnej činnosti, z výpalného atď. Svedok G. A. potvrdil, že polovicu získaných peňazí odovzdával obžalovanému B. M., ktoré smerovali k R.. Obžalovaný C. L. usvedčoval obžalovaného B. M., ktorého poznal od roku 2005 až 2006 ako ochrankára a vodiča M. R..

Z obsahu podaných odvolaní obžalovaných N. a M. je zrejmé, že v drvivej väčšine mala argumentácia obžalovaných charakter námietok smerujúcich k spochybneniu objektivity, logickosti a dôveryhodnosti svedeckých výpovedí podaných tzv. „spolupracujúcimi“ svedkami, nazývanými tiež „kajúnci“. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESLP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom pre vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (rozhodnutie ESLP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 3. marca 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých

prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (rozhodnutie ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku z 25. mája 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku z 27. januára 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou, adresovanou konajúcemu súdu, dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúceho súdu, ktorý využili zákonodarcom ukotvený a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Tak, ako to vyplýva z judikatúry ESLP, ale koniec koncov aj z relevantných ustanovení Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí, je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/9/2014, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 665/2016-30).

Z odôvodnenia rozhodnutia špecializovaného trestného súdu ďalej vyplýva, že ustálenie skutkového stavu ako základu pre uznanie viny odvolateľov, oprel súd prvého stupňa jednak o súbor výpovedí viacerých spolupracujúcich svedkov, pričom tieto výpovede boli súčasne vyhodnocované aj vo vzťahu k celému komplexu relevantných skutočností produkovaných v procese dokazovania v súlade so zásadami náležitého zistenia skutkového stavu a voľného hodnotenia dôkazov podľa ustanovení § 12 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd tiež prezentoval východiskovú logickú úvahu, ktorú aplikoval v procese voľného hodnotenia výpovedí týchto svedkov, kde poukázal na prirodzený mechanizmus konfrontácie obsahu takejto výpovede s inými relevantnými informáciami získanými v dôkaznom procese, s ktorým svedok musí počítať a ktorý takýmto spôsobom reguluje jeho svedeckú „disciplínu“.

Pokiaľ obžalovaný G. N. citoval v odvolaní niekoľko rozsudkov ESLP, tieto sa týkali výrazne odlišných skutkových situácií. Judikatúra ESLP je totiž čisto kauzistická (ide o posudzovanie jednotlivých prípadov).

Ďalej obžalovaný N. namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dôležité dôkazy navrhované obhajobou - výsluch poškodeného D. E., spol. s.r.o., nakoľko tento výsluch bol vykonaný ešte pred vznesením obvinenia a obžalovaný ho nemal možnosť kontradiktórne vypočúť.

K tomu najvyšší súd uvádza, ak je odsúdenie založené aj na iných dôkazoch, skutočnosť, že svedok nebol vypočutý kontradiktórne v žiadnom štádiu konania, nemusí sama o sebe znamenať porušenie práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Kamasinski v. Rakúsko z 19.12.1989).

V danom prípade nešlo ani o jediný a ani o „rozhodujúci“ dôkaz. Tam, kde výpoveď svedka, ktorého obhajoba nemala možnosť vypočúť, je podopretá ďalšími dôkazmi, je rozhodujúca povaha sporného dôkazu a sila podporných dôkazov (Al-Khawaja a Tahery v U.K., z 20.1.2009).

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 27. a 28. júna 2017 uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz - výsluch svedka D. L. a A. M., lebo išlo o dôkazy k okolnostiam nepodstatným pre rozhodnutie alebo k okolnostiam, ktoré boli dostatočne zistené už inými, skôr vykonanými dôkazmi. Súd prvého stupňa tieto okolnosti podrobne odôvodnil na str. 76 rozsudku, s ktorým odôvodnením sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu na toto odôvodnenie poukazuje. Zo strany najvyššieho súdu sa žiada doplniť, že na základe splnomocnenia poškodeného D. E., spol. s.r.o. zastupoval v procesnom postavení svedka - poškodeného pred orgánmi činnými v trestnom konaní zamestnanec spoločnosti D. L. do 6. septembra 2010, ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní (č. l. 234 -252). Od 6. septembra do 3. júla 2012 spoločnosť na základe splnomocnenia zastupoval B. A. T. a od tohto dátumu bola spoločnosť zastúpená jej konateľom B. E. G., ktorý sa pripojil k

trestnému stíhaniu a uplatnil aj náhradu škody. Poškodená spoločnosť bola o konaní hlavných pojednávanií upovedomovaná, hlavných pojednávanií sa však nezúčastnila. Prítomné strany vždy vyjadrili súhlas, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v neprítomnosti zástupcu poškodenej organizácie (hlavné pojednávanie 7. marca 2017, 25. apríla; 2 a 3. mája 2017 a 9. a 10. mája 2017, 27. a 28. júna 2017).

Najvyšší súd tradične uvádza, že k obmedzeniu práv obhajoby spôsobom, ktorý sa nezlučuje s čl. 6 Dohovoru, dochádza predovšetkým vtedy, keď sa odsúdenie zakladá výlučne, alebo v rozhodujúcej miere na výpovediach svedka, ktorého obžalovaný vo fáze vyšetrovania ani pri konaní pred súdom nemal možnosť vypočuť či dať vypočuť. V tomto smere prvostupňový súd rozhodne nepostupoval formalisticky a nepovažuje za porušenie práva na výsluch svedka každú nedostatočnú možnosť vypočuť akéhokoľvek svedka, ktorého výpoveď bola v konaní pred súdom predložená ako dôkaz, ale sa na vec díva skôr materialisticky v tom zmysle, že vždy skúma význam sporného dôkazu pre odsúdenie obžalovaného.

V posudzovanej veci teda kontradiktórnym nevypočutím svedka poškodeného D. L. nebolo porušené právo na obhajobu ani na spravodlivý proces.

Obžalovaný N. ďalej namietal nezákonnosť zloženia súdu prvého stupňa. V dôvodoch poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júla 2017, sp. zn. 4To 2/2017 a sp. zn. 4To 6/2016 zo 6. februára 2017.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Tpj 15/2017) uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2017, ktoré sa týkalo konkurujúcich rozhodnutí senátov najvyššieho súdu 5Ndt 3/2017, 2Tost 2/2016 a 4To 6/2016. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2017, sp. zn. 4To 6/2016 zaujal senát trestnoprávneho kolégia právny názor, že konajúci senát 3T Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica konal ako zaujatý vo vzťahu k obžalovanému A. M. preto, že predtým odsúdil iných členov zločineckej skupiny tzv. E.. Odlišný právny názor zaujal senát trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v uznesení z 19. decembra 1997, sp. zn. Ndt 180/97 (uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 30/1998), podľa ktorého ak sa viedlo spoločné konanie proti viacerým spolupáchateľom a neskôr došlo k vylúčeniu jedného alebo viacerých spolupáchateľov na samostatné konanie (§ 23 ods. 1 Trestného poriadku), nepôjde o prejudikovanie viny, ak súd v odsudzujúcom rozsudku, ktorý sa týka ďalších (nevylúčených) spolupáchateľov, v znení skutkovej vety uvedie vecnú súvislosť konania vylúčeného spolupáchateľa (doteraz neodsúdeného) s konaním ostatných spolupáchateľov. V predmetnej trestnej veci bola obžalovaným A. M. dňa 29. decembra 2015 vznesená námietka zaujatosti podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku proti senátu 3T

(JUDr. Jozef Šutka, JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Ján Giertli) z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Uznesením Špecializovaného trestného súdu z 30. decembra 2015, sp. zn. BB-3T/32/2014 bolo rozhodnuté, že predseda a členovia senátu 3T nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci proti obžalovanému A. M. a spol., vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB-3T/32/2014. Proti tomuto uzneseniu podal obžalovaný M. sťažnosť, o ktorej rozhodol senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením z 12. januára 2016, sp. zn. 2Tost 2/2016 tak, že túto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Dňa 21. marca 2017 bol najvyššiemu súdu predložený návrh predsedu Špecializovaného trestného súdu Pezinok na odňatie a prikázanie veci inému súdu. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. marca 2017, sp. zn. 5Ndt/3/2017 bolo rozhodnuté, že I. sudcovia JUDr. Jozef Šutka, JUDr. Jan Giertli a JUDr. Ján Hrubala členovia senátu 3T Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obžalovanému A. M. a spol. vedenej pod sp. zn. BB-3T/32/2014. II. Trestná vec obžalovaného A. M. a spol. vedená pod sp. zn. BB-3T/32/2014 sa Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica neodníma. V tejto súvislosti bolo poukázané na rozsudok EŠEP vo veci Schwarzenberg v. Nemecko z 10. augusta 2006 (sťažnosť č. 75737/01), z ktorého okrem iného vyplýva, že samotný fakt, že sudca prvostupňového súdu rozhodol v

minulosti o rovnakom skutku nemôže sám o sebe odôvodniť obavy vo vzťahu k jeho nestrannosti.

Z uvedeného vyplýva, že ani táto námietka obžalovaného N. nie je opodstatnená.

V podstate zhodné námietky ako obžalovaný N., týkajúce sa existencie zločineckej skupiny uplatnil v odvolaní aj obžalovaný B. M.. Odpovedanie na ne by bolo len opakovaním úvah, ktoré vyššie odvolací súd prezentoval.

K skutkom pod bodom 2/ a 3/

Úvodom je potrebné uviesť, že v podanej obžalobe boli uvedené iba dva skutky. Kvôli lepšej prehľadnosti konania jednotlivých obžalovaných a zároveň pri zachovaní totožnosti skutku súd prvého stupňa skutok pôvodne uvedený v obžalobe pod č. 2 rozdelil na dva skutky označené pod bodmi 2 a 3. Obžalovaný C. L. urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Tento obžalovaný usvedčil zo spáchania skutkov pod bodom 1 a 2 obžalovaného G. N. a B. M.. S výpoveďou obžalovaného C. L. ohľadom krádeže kamiónov plne korešponduje výpoveď svedka G. R., ktorý podrobne opísal priebeh deja (str. 70 rozsudku súdu prvého stupňa). Tento opísal stretnutie 31. mája 2006 v Senci (za účasti obžalovaných L., N., M.) s následným premiestnením do obce v blízkosti D. za účelom odvozu kamiónov. Zo spáchania skutku obžalovaných usvedčuje aj svedok W. U., ktorý opísal aj stretnutie v hoteli N. a následné premiestnenie sa do E. a do dediny pri D.. Svedok L. L. potvrdil, že do kamiónov nastupovali G. a B., ktorí ich určite šoférovali. Opísal aj stretnutie obžalovaných v hoteli N., kde dohodli postup pri predaji kamiónov. Potvrdil aj, že obžalovaný N. sa stretol so zamestnancom firmy G. na trhovisku v D., kde sa bavili o kamiónoch, ale nedohodli sa. O tom, že C. G. doniesol ponuku predaja kamiónov bez papierov, vedeli G., L., B. M., A. aj E.. S G. sa dohodol termín, kedy sa má ísť pre kamióny. G. zabezpečil šoférov, B. M., bol tam aj L., N. a ostatných svedok nepoznal. Svedok U. L. okrem iného uviedol, že niekedy pred desiatimi rokmi mu telefonoval M. R., G. N. prezývaný G., alebo B. M., či nechce kúpiť kamióny. O niekoľko dní im volal naspäť, ale povedali mu, že na kamióny už majú kupca.

Námietky obžalovaných sa ďalej týkali rozporných a tým nevieryhodných výpovedí svedkov. K tomu je zo strany najvyššieho súdu potrebné uviesť, že jednotliví svedkovia vypovedali k tejto téme obsahovo nie rovnako, ale tak, ako každý z nich tieto okolnosti vnímal. Treba dodať, že od tohto skutku z roku 2006 do jeho prejednávania na súde uplynulo cca 11 rokov. Títo svedkovia na súde prvého stupňa nevzbudili pochybnosť v tom smere, že by boli špeciálne pripravovaní a vedení k obsahu svojich výpovedí. Obhajoba poukazovala na to, že tzv. kajúnci nepostačujú na usvedčenie obžalovaných z trestnej činnosti.

K tomuto problému sa najvyšší súd vyjadril už vyššie.

Najvyšší súd ešte dodáva, že v tejto veci nešlo o výpoveď jediného svedka, ale bolo vypočutých viac svedkov, a nie u každého išlo o tzv. kajanie sa, teda ľútosť nad spáchanou trestnou činnosťou.

Pokiaľ obžalovaný N. v odvolaní spomenul, že medzi spoločnosťou D. ako leasingovým prenajímateľom a spoločnosťou H. bola istá dohoda, na túto otázku dal jasnú odpoveď súd prvého stupňa na str. 72 - 73 rozsudku.

Obžalovaní ďalej namietali správnosť znaleckého posudku vyhotoveného znalcom Ing. Júliusom Šuhajdom, ktorý stanovil hodnotu 10 tahačov a 10 návesov v celkovej sume 29.255.516,67 Sk (971 105,25 eur).

K tomu najvyšší súd uvádza, že znalec mal dostatočné podklady od vyšetrovateľa, aby určil hodnotu odcudzených vozidiel. Ani nezistený stav tachometra nie je problémom pre výpočet, ktorý znalci robia na základe veku vozidla. Takto určená hodnota vozidiel nebola hraničná, ale ďaleko presiahla škodu veľkého rozsahu (v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona - 133 000 eur).

K oslobodzujúcej časti rozsudku:

Súd prvého stupňa oslobodil obžalovaných G. U. a G. K. spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 15/16/1000-17 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, lebo nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Rozhodnutie v podstate odôvodnil tým, že obžalovaní svoju účasť na uvedenom skutku popreli. Obžalovaný N. sa vyjadril, že obžalovaných v živote nevidel. Jediný priamy svedok G. T. ani na hlavnom pojednávaní neopísal konanie obžalovaných tak, aby z toho mohol súd bez akýchkoľvek pochybností zistiť a konštatovať, čo konkrétne títo dvaja obžalovaní urobili, aby kamióny sprístupnili iným osobám. Výpoveď svedka L. G. súd prvého stupňa považoval za nepresvedčivú. (Svedkovi bolo vznesené obvinenie pre krivé svedectvo v súvislosti s osobou obžalovaného U. v inej veci). Tento svedok prevzal 16. mája 2006 spoločnosť H. a 18. mája 2006 sám rokoval so spoločnosťou D. ohľadne leasingovaných kamiónov. Svedok L. opakovane tvrdil, že obžalovaných nepozná. V čase krádeže kamiónov obžalovaní K. a G. U. neboli majiteľmi, ani konateľmi spoločnosti H., ani majiteľmi kamiónov. Keďže nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchali obžalovaní, súd ich spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor podal odvolanie s poukazom na to, že v danej veci bolo vykonaných dostatok dôkazov, ale tieto boli súdom prvého stupňa nesprávne vyhodnotené, čo viedlo k oslobodeniu obžalovaných G. U. a G. K. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukázal na usvedčujúcu výpoveď svedka T., ktorý potvrdil, že v čase odcudzenia kamiónov sa v areáli nachádzali obžalovaní U. a K., ktorých priviezol G. G. tam prítomný nebol. Obžalovaný U. nebol už majiteľom firmy H. Podľa názoru prokurátora z uvedeného logicky vyplýva, že dôvodom prítomnosti obžalovaných v areáli bolo to, že odovzdali kľúče od kamiónov obžalovanému N., aby boli predmety leasingu odcudzené.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v preskúmvanej veci boli procesne bezchybným spôsobom vykonané všetky dôkazy potrebné k objasneniu skutkového stavu. Súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne odôvodnil, prečo sa v konečnom dôsledku priklonil k väčšej vierohodnosti verzie prezentovanej obžalovanými U. a K.. Na konkrétne argumenty súdu prvého stupňa je možné odkázať bez toho, aby bolo nevyhnutné ich v tomto rozhodnutí opakovať. Najvyšší súd je toho názoru, že vyhodnotenie vykonaných dôkazov sa vyznačuje vnútornou logickosťou pri súčasnom rešpektovaní zásady in dubio pro reo. Keby súd použil verziu opačnú, ktorej sa domáhal prokurátor, došlo by k navodeniu stavu, keď iným zdanlivo logickým zhodnotením vykonaných dôkazov, ako uviedol prokurátor v odvolaní, by bolo možné dôjsť k záveru o vine obžalovaných.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že svedkovia v tejto veci boli vypočutí na hlavných pojednávaniach v súlade so zásadou kontradiktórnosti. Preto pokiaľ ich hodnotenie vyústilo do skutkových a potom aj právnych záverov, ako ich urobil súd prvého stupňa, a tieto nie sú v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, nemožno sa bez ďalšieho na základe akcentovania inak vyhodnotených dôkazných súvislostí hraničiacich len s väčšou, alebo menšou mierou pravdepodobnosti, domáhať zrušenia súdneho rozhodnutia a nútiť súd k prehodnoteniu už raz vyslovených záverov.

Najvyšší súd dospel ku konštatovaniu, že odvolanie prokurátora je vystavané len na inej interpretácii a hodnotení vykonaných dôkazov, než ako urobil súd prvého stupňa, pričom v ňom nie je navrhnutý žiadny postup k obstaraniu dôkazov, ktoré by mohli preukázateľne zmeniť už raz prijaté skutkové a právne závery, ktoré je potrebné považovať za správne a zodpovedajúce zákonu. I keď niektoré konštrukcie vyslovené prokurátorom v odvolaní v rámci odlišne posudzovanej verzie konania obžalovaných sa môžu zdať možné a pravdepodobné, predsa nemožno uzavrieť, že dôkazy, ktoré boli vo veci zhromaždené a v konaní pred súdom vykonané, neumožnili pri neprekročení hranice rozumnej istoty a pri rešpektovaní zásad formálnej logiky dospieť k inému rozhodnutiu než ako bolo urobené. Pokiaľ totiž v konkrétnej veci bolo rovnako možná a pravdepodobná verzia obžalovaných a ďalšími dôkazmi už nebolo reálne objasniť, ktorá z v úvahu pripadajúcich verzií je vierohodnejšia, nebolo možné

obžalovaných uznať za vinných, ale s ohľadom na zásadu in dubio pro reo nezostalo nič iné, len ich spod obžaloby oslobodiť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky potom odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol.

K zrušujúcej časti rozhodnutia:

Odvolania obžalovaných proti výroku o treste považoval najvyšší súd za čiastočne dôvodné a napadnutý rozsudok vo výroku o treste trpí aj ďalšími pochybeniami, ktoré neboli odvolaniami vytýkané. Tým sú dané dôvody na zrušenie rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností prípadu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Pochybenie najvyšší súd vzhliadol najmä pri ustanovení právnej kvalifikácie u obžalovaného C. L. (bod 3) rozsudku, keď skutok bol právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona, v znení zákona č. 300/2005 Z. z. účinného do 31. decembra 2015.

Pokiaľ by bolo pochybenie iba v tejto právnej kvalifikácii, nemusel by odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok, lebo postavenie obžalovaného L. by sa nezmenilo.

K zrušeniu rozsudku v celom výroku o treste však muselo dôjsť v dôsledku aplikácie nesprávneho zákona pri ukladaní trestu. Celý výrok o treste zahŕňa aj výrok o treste prepadnutia majetku a výrok o uložení ochranného dohľadu.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Čo sa týka zodpovedania tej otázky, ktorý z viacerých zákonov platných v čase od spáchania trestného činu je pre páchatel'a priaznivejší, tu najvyšší súd v súlade s ustálenou súdnou praxou poznamenáva, že najpriaznivejší je potrebné považovať ten zákon, ktorý pri použití súhrnu všetkých jeho ustanovení, vzťahujúcich sa na súdený skutok, poskytuje miernejší (priaznivejší) konečný výsledok pre páchatel'a. Posudzuje sa tak použitie skoršieho i novšieho zákona ako celku, len púhe porovnanie trestných sadzieb nestačí.

V prípade majetkových trestných činov je navyše nevyhnutné ako na ďalšie rozhodujúce kritérium pri posudzovaní trestnosti činu z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona prihliadať i na výšku spôsobenej škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzal do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti a dospel k záveru, že skutok u obžalovaného C. L. mal byť kvalifikovaný podľa zák. č. 300/2005 Z. z. účinného do 31.8.2010 (zák. č. 576/2009 Z. z.). Skutok bol spáchaný od 31. mája 2006, kedy boli predmety leasingu odcudzené do 21. januára 2010, kedy boli nájdené.

Toto pochybenie súdu prvého stupňa však odvolací súd nemohol napraviť z dôvodu nedostatku odvolania obžalovaného L., ktorý podal odvolanie len proti uloženému trestu.

S ohľadom na dôvod zrušenia výroku o treste u obžalovaného L. a z toho vyplývajúci potrebný rozsah prerokovania veci súdom prvého stupňa, nie je vylúčené, že napokon nedôjde k žiadnej zmene pri

ukladaní trestu obžalovanému okrem trestu prepadnutia majetku.

Najvyšší súd konštatuje, že súd prvého stupňa pochybil pri ukladaní trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, ktorý nadobudol účinnosť až od 1. septembra 2011 (zák. č. 262/2011) u všetkých obžalovaných. Skutok pod bodom 1/ mal byť páchaný od presne nezisteného času pred rokom 1998 a ešte aj počas roku 2011, obžalovaný B. M. ho mal páchať od roku 2004 a najmenej do 24. marca 2011. V danom prípade teda nemohol byť obligatórne ukladaný trest prepadnutia majetku u všetkých obžalovaných podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona. To by bolo relevantné, ak by sa páchatelia trestnej činnosti aspoň sčasti dopustili (ich trestná činnosť bola ešte páchaná) od 1. septembra 2011 (vrátane tohto dňa). V skutkovej vete je však neurčito vymedzená doba páchania trestného činu „a ešte aj počas roku 2011“. Zo skutkovej vety teda nevyplýva, že trestná činnosť bola páchaná po 1. septembri 2011. Z uvedeného je zrejmé, že trest prepadnutia majetku mal byť posudzovaný u všetkých obžalovaných podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2010. Bolo teda potrebné dokazovať, že ten ktorý obžalovaný nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov z nej pochádzajúcich.

Najvyšší súd potom zrušil výrok o treste prepadnutia majetku, keďže trest prepadnutia majetku sa ukladá v súvislosti s trestným činom založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a trestným činom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona, teda zákona pre páchatelov priaznivejšieho. Najvyšší súd poznamenáva, že trestné sadzby uvedených trestných činov sa od 31. augusta 2010 do rozhodnutia súdu (zák. č. 576/2009) nemenili.

Pokiaľ obžalovaní napadli výrok o treste z hľadiska jeho neprimeranosti, najvyšší súd konštatuje, že základným kritériom pri hodnotení prieťahov v konaní je zložitnosť veci podmienená skutkovým stavom a platnou právnou úpravou v konkrétnej veci. V posudzovanej veci nemožno konštatovať, že orgány činné v trestnom konaní a súdy konali neefektívne. Obžaloba na súd bola podaná 11. augusta 2016, hlavné pojednávania sa konali 7., 8., 9. marca 2017; 24., 25. apríla 2017; 27. a 28. júna 2017. Priebeh hlavných pojednávanií bol sťažený tým, že sa pátralo po pobyte obžalovaného K., obžalovaný L. bol hospitalizovaný, ospravedlňovali sa z neúčasti obhajcovia Mgr. Balco, JUDr. Váľent, svedok G.. Je nepochybné, že sa dĺžka trestného konania bola spôsobená zložitnosťou prípadu so závažnejším trestnoprávnym následkom - spôsobením škody veľkého rozsahu. Vzhľadom na uvedené, prieťahy v konaní nemožno pripísať štátu.

Nad rámec vyššie uvedeného je potrebné dodať, že momentom spáchania trestného činu vzniká medzi jeho páchatelmi a štátom základný hmotnoprávny vzťah, ktorý vyvoláva komplex právnych následkov. Jedným zo základných následkov spáchaného trestného činu je potreba jeho náležitého zistenia a následné spravodlivé potrestanie páchatel'a .

Pokiaľ obžalovaný L. poukazoval na judikatúru ESLP z hľadiska zohľadnenia dĺžky konania a zmiernenie trestu a žiadal mimoriadne zníženie trestu, tak odvolací súd k tomu uvádza, že aplikácia inštitútu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona v prípade, ak je dôvodom na jeho využitie neprimeraná dĺžka trestného konania, nemôže byť automatická (mechanická), ale tento postup by mal prichádzať do úvahy až vtedy, pokiaľ bude starostlivo zohľadnená najmä obťažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Okrem toho nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne ukladal trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe, a to u obžalovaného G. N. a B. M. vo výmere (10 až 15 rokov). Tresty ukladal diferencovane z dôvodu rozdielu v angažovaní sa toho-ktorého obžalovaného na spáchaní trestnej činnosti (str. 81 až 83 rozsudku). Obžalovanému N. uložil trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a obžalovanému M. trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Aj najvyšší súd tieto tresty považuje za primerané. U obžalovaného L. odvolací súd zrušil uložený trest, preto súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní bude riadiť vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu.

Trest má pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti.

Správne je aj zaradenie obžalovaných N. a M. do výkonu trestu do ústavov na výkon trestu odňatia slobody.

Ochranný dohľad uloží súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody (§ 76 ods. 1 Trestného zákona).

Právne úvahy špecializovaného trestného súdu týkajúce sa výroku o uložení ochranného dohľadu u obžalovaných N. a M. a o náhrade škody vyjadrené na str. 83a 84 rozsudku si najvyšší súd osvojil, považuje ich za dostatočné, kompletne, presvedčivé a preto na ne v podrobnostiach odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že obžalovanému C. L. bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý bol v celom rozsahu odvolacím súdom zrušený, bol zrušený aj nadväzujúci výrok o uložení ochranného dohľadu.

S ohľadom na vyššie uvedené preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.